

Arrest

nr. 137 982 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 24 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Rom van origine, geboren te Vucitrn (Kosovo).

Uit uw verklaringen en uw administratief dossier blijkt dat u in het bezit bent van het Servische staatsburgerschap.

Op 12 oktober 2005 dienden uw ouders N.B. en H.B. (O.V. X) in België een eerste asielaanvraag in. U was toen nog minderjarig.

Op 12 januari 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een weigeringsbeslissing.

Op 26 februari 2007 diende u een eerste aanvraag in eigen naam in in België.

U stelde in 1999 door Albanezen uit uw ouderlijke woning in Kosovo verjaagd te zijn.

Na verder nog enige tijd in Kosovo verbleven te hebben, trokken jullie naar Montenegro.

Op 10 oktober 2007 besloot het Commissariaat-generaal tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd namelijk geen geloof gehecht aan het beweerde verblijf van u en uw ouders van ongeveer vier à vijf jaar in Montenegro vóór de eerste asielaanvraag van uw ouders in België op 12 oktober 2005, noch aan jullie beweerde verblijf in hetzelfde land in de periode tussen hun eerste en hun tweede/uw eerste asielaanvraag in België in februari 2007.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot op 29 april 2008 eveneens u de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Op 24 juli 2008 diende u een tweede asielaanvraag in in België. Jullie zouden teruggekeerd zijn naar Servië en er ongeveer anderhalve maand hebben verbleven. Uw vader zou in Nis probleemloos een geboorteakte voor hem en uw zus hebben bekomen. Een paar dagen later zou hij naar Kraljevo zijn gereisd met de bedoeling ook voor uw moeder en u een document te bekomen. Dit zou zijn gelukt, maar op terugweg zou hij door politie zijn tegengehouden en mishandeld. Vervolgens zouden jullie teruggekeerd zijn naar België en op 24 juli 2008 's morgens zijn aangekomen. U legde toen een geboorteakte uitgereikt te Kraljevo (Servië) neer.

Op 26 januari 2009 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen enkel geloof werd gehecht aan uw beweerde terugkeer naar Servië. Het Commissariaat-generaal maakte opnieuw de conclusie dat uw werkelijke verblijfssituatie en herkomst voor uw derde asielaanvraag in België niet kan worden vastgesteld. Daardoor was een appreciatie van de feiten die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalt onmogelijk en had u niet aannemelijk gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op 18 juni 2009 bevestigde de Raad deze beslissing en concludeerde dat gezien uw beweerde terugkeer naar Servië ongeloofwaardig is en er in het kader van uw vorige asielaanvragen werd vastgesteld dat uw werkelijke individuele situatie vóór uw komst naar België niet kan worden achterhaald, u noch de status van vluchteling kan toegekend worden, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

U vertrok in mei 2014 naar Duitsland en vroeg er asiel aan.

U keerde op 13 oktober 2014 terug naar België omdat Duitsland geen hulp meer gaf.

Op 14 oktober 2014 vroeg u voor de vierde keer asiel aan in België. U stelt dat u geen nieuwe elementen hebt met betrekking tot Kosovo.

Bij een terugkeer naar Kosovo vreest u gedood te worden door de Albanezen omdat uw vader vroeger voor de Serviërs heeft gewerkt.

Daarnaast willen ook de Serviërs niks te maken hebben met Roma.

U legt uw geboorteakte neer afgegeven te Kraljevo op 10 september 2014 en uw Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven d.d. 10 september 2014.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die door uw vader N.B. werden uiteengezet.

Zijn vierde asielaanvraag werd niet in overweging genomen en die beslissing luidt als volgt:

"Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw vierde asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen neemt de Commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

In voorliggend geval moet vooreerst worden benadrukt dat uw vorige asielaanvragen werden geweigerd wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Zowel het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelden dat geen enkel geloof kon gehecht worden aan uw beweerde verblijven in Montenegro, noch aan uw beweerde verblijf in Servië waardoor uw werkelijke individuele situatie niet kon worden achterhaald en u aldus niet aannemelijk had gemaakt dat u daadwerkelijk het slachtoffer werd/kan zijn van hetzij een vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève, hetzij van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen plaatst een voorbehoud bij uw algemene geloofwaardigheid.

In het kader van uw huidige, vierde asielaanvraag verwijst u naar de problemen die u uiteenzette in uw vorige asielaanvragen. U bracht evenwel geen enkel element aan die een ander licht kan werpen op de

vroegere beoordelingen gedaan door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U stelt dat u niet kunt terugkeren naar Kosovo omdat de problemen die u reeds hebt uitgelegd, nog steeds van kracht zijn. Volgens uw verdere verklaring is het onmogelijk om als Roma in Kosovo te leven. U tracht uw problemen te staven aan de hand van een certificaat uitgereikt in Kosovo Polje. Aan de hand van het certificaat uitgereikt te Kosovo Polje wenst u te bewijzen dat u bij een terugkeer naar Kosovo de Albanezen vreest omdat u hebt samengewerkt met de Serviërs (DVZ 4de AA, vraag 15, 17 en 18). Ook uw echtgenote en uw zoon E.B. verklaren dat jullie de Albanezen vrezen omdat u vroeger voor de Serviërs hebt gewerkt (DVZ 4de AA echtgenote vraag 18; DVZ 4de AA zoon E.B. vraag 18). Vooreerst kan gewezen worden op het frappante feit dat u nooit ofte nimmer in uw eerdere asielaanvragen uw werk voor de Serviërs – u hebt gewerkt in een fabriek en nadien in een ziekenhuis – expliciet als reden voor uw vrees voor de Albanezen hebt aangehaald of als reden voor uw vertrek uit Kosovo. U hebt immers louter en alleen verklaard dat de Albanezen u in 1999 halsoverkop uit uw huis in Prishtina (Kosovo) hebben gejaagd en u vervolgens ongeveer anderhalf jaar op verschillende plaatsen in Zveçan (Kosovo) hebt gewoond. Uit angst voor de politie en omdat u hoorde dat Roma gemarteld werden door Albanezen, hebben jullie uiteindelijk Kosovo verlaten (CGVS 2de AA, 4 oktober 2007, p. 8). Volgens uw verklaringen zou een Belgische man die alle Roma helpt het document hebben aangevraagd (DVZ 4de AA, vraag 17). Uw uitleg dat het document werd aangevraagd en dus uitgereikt via een tussenpersoon doet eveneens vraagtekens oproepen bij de authenticiteit ervan. Dat het door u neergelegde certificaat geen enkele bewijskracht heeft, blijkt overigens uit het feit dat u nergens in het kader van uw vorige asielaanvragen hebt verklaard dat u in Kosovo Polje hebt gewoond, terwijl u volgens het attest daar verbleven zou hebben. Het geheel aan voorgaande vaststellingen ondermijnt bijkomend uw geloofwaardigheid.

Hoe dan ook, wat betreft uw actuele vrees bij een terugkeer naar Kosovo (waar u bent geboren en waar u volgens uw Joegoslavisch paspoort afgegeven op 2 november 1998 uw domicilieadres had in Prishtina) kan worden opgemerkt dat uw vrees om gedood te worden door de Albanezen en uw verklaring dat het onmogelijk is om als Roma in Kosovo te leven geenszins in overeenstemming is met de informatie beschikbaar op het Commissariaatgeneraal. Hieruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Uit een doorgedreven en continue opvolging van de situatie ter plaatse is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder de KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Uit de informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals ondermeer financiële fraude, terrorisme en drugscriminaliteit, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP evenwel beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient.

Eveneens besteedt de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo" speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Uit informatie blijkt tevens dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsdiensten zowel bereid als in staat zijn om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Verder dient er ook gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal die aantoonst dat heel wat RAE in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context kunnen in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Kosovo hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Daarnaast blijkt volgens uw verklaringen en het door u voorgelegde Servische nationaliteitsattest d.d. 10.9.2014 dat u over de Servische nationaliteit beschikt. In het kader van uw vierde asielaanvraag hebt u nergens melding gemaakt van enige problemen in Servië. Evenmin hebben uw echtgenote en zoon hiervan melding gemaakt. Uw echtgenote zegt in dit verband louter en alleen dat jullie in Servië als zigeuners worden behandeld en uw zoon geeft alleen aan dat de Serviërs niks met de Roma te maken willen hebben (DVZ 4de AA echtgenote vraag 18; DVZ 4de AA zoon E.B. vraag 18). Nergens uit uw verklaringen en de verklaringen van uw familieleden blijkt bijgevolg dat u bij een terugkeer naar Servië een gegronde vrees koestert om vervolgd te worden in de zin van de vluchtelingenconventie of dat er in uw hoofde een risico bestaat op het lijden van ernstige schade volgens de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij aansluitend blijkt uit de informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden. De Servische autoriteiten en de Servische politie garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de Roma, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Uit dezelfde informatie blijkt dat er weliswaar binnen de Servische politie nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, maar dat de Servische politie beter functioneert. Hierdoor benadert ze meer de internationale maatstaven. Dat de politie beter functioneert, is onder meer het gevolg van de implementatie van de politiewet van 2005, die grote organisatorische veranderingen van de politiediensten met zich meebracht. De Servische overheid wordt ook bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad, de zogenaamde community policing, de public relations en communicatie. Door het geheel van deze vermelde maatregelen kon de Servische politie betere resultaten voorleggen. Indien men evenwel meent onrechtmatig behandeld te zijn/worden door de Servische politie en meent dat rechten geschonden zijn/worden, bestaan in Servië meerdere mechanismen - die ook toegankelijk zijn voor Roma - om politieel wangedrag van politieagenten - dat niet zonder meer wordt gedoogd - aan te klagen bij hogere autoriteiten. De Servische overheid onderneemt immers stappen om geweld en discriminatie tegen minderheden te voorkomen. Dit blijkt

onder andere uit de oprichting van een intern controleorgaan binnen de politiediensten, dat klachten behandelt die met het optreden van de politie te maken hebben. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

In dit verband dient nog gewezen te worden op de actuele situatie van de Roma in Servië. Roma in Servië hebben inderdaad vaak te kampen hebben met problemen en achterstelling op het vlak van onder meer onderwijs, gezondheidszorg, arbeid en huisvesting, wat zich onder meer uit in slechte levensomstandigheden en armoede. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine en vooroordelen die bestaan t.a.v. de Roma (bv. ook de algemene economische malaise in Servië, culturele tradities waardoor Roma-kinderen al vroeg van school worden gehaald, ... spelen evenzeer een rol). Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat de Servische overheid zich niet inlaat met een actief repressiebeleid ten aanzien van minderheden, waaronder Roma, en dat haar beleid gericht is op de integratie van minderheden en niet op discriminatie of vervolging. Algemeen genomen is in Servië het kader voor de bescherming van de rechten van minderheden aanwezig en worden de rechten van de minderheden ook gerespecteerd. De Servische overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige (anti-discriminatie)wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Er kan hieruit geconcludeerd worden dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Servische context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, dienen immers alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Eventuele problemen van discriminatie in Servië hebben echter niet die aard, intensiteit en draagwijdte om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat er over bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden. Om dezelfde redenen is er ook geen sprake van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Uw overige documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit en die van uw gezinsleden staat immers niet ter discussie."

Bijgevolg kan ook uw asielaanvraag niet in overweging genomen worden.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Uw documenten wijzigen voorgaande beslissing niet. Uw identiteit staat immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van zijn vader, N.B.. Hij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 137 980 van 5 februari 2015 het beroep tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag van N.B. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 november 2014 (zie p. 3) de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de zorgvuldigheidsplicht iuncto de motiveringsplicht.

Hij wijst erop dat hij doorheen zijn verklaringen tijdens de verschillende asielaanvragen in België, (zie p. 3) “steeds (heeft) benadrukt en staande (heeft) gehouden dat hij problemen heeft in Kosovo, omwille van zijn samenwerking met de Serviërs”, gezien hij door de Albanezen in Kosovo als een verrader aanzien wordt.

Hij voegt er aan toe dat zijn Roma-origine (zie p. 3) “sowieso achtergesteld is en neergekeken wordt in Kosovo” (sic). Verzoeker stelt dat zijn verleden én zijn sociale afkomst niet apart beoordeeld kunnen worden; “verzoeker is één persoon, en draagt zijn verleden en sociale afkomst in zich”.

Verzoeker laat gelden (zie p. 3) “dat uit de informatie waar verwerende partij mee uitpakt over verzoekers land van herkomst, Kosovo, in de bestreden beslissing zelf veel algemener is (en dus minder correct) dan de informatie van verwerende partij in bijlage bij de beslissing” (sic).

Hij wijst er dienaangaande op “dat volgens het Organisation suisse d' aide aux réfugiés (OSAR) en het European Roma Rights Centre (ERRC) veiligheidsincidenten waarvan de Roma het slachtoffer zijn geworden, niet dezelfde aandacht krijgen als andere incidenten”, wat gemeld wordt in voornoemde informatie, doch niet in de bestreden beslissing (zie p. 3) “waardoor het CGVS een verkeerd beeld over de bestaande situatie wil schetsen”.

Voor wat betreft de bewijslast kan volgens verzoeker (zie p. 3) "moeilijk verwacht worden van de asielzoeker dat hij alle elementen die hij aanhaalt bewijst".

Hij wijst er op dat hij een attest voorlegt (zie p. 3) "opgesteld door een ambtenaar van Kosovo-Polje dd. 15.08.2008, waaruit blijkt dat hij en zijn familie behoren tot de Roma-gemeenschap; dat hij samen met zijn familie hun huis in Prishtina verlieten op 20 juli 1999 en naar Kosovo-Polje vertrokken omdat zij mishandeld werden door onbekenden, problemen hadden met hun burens en hun huis werd vernield" en waarin volgens hem staat "dat zijn problemen met burens en onbekende personen veroorzaakt werden door zijn samenwerking met de Serviërs".

Verzoeker voert aan (zie p. 3) "dat hij geenszins de Servische nationaliteit bezit".

Zelfs als hij wel de Servische nationaliteit zou bezitten, stelt verzoeker (zie p. 3) "dat het standpunt van het CGVS over de veiligheidstoestand in Servië, dat een kopie is van deze in Kosovo, geenszins kan aanvaard worden".

Hij wijst dienaangaande (zie p. 3) "puur exemplatief" naar een arrest van de Raad van 29 maart 2012 "waarin de hierin betrokkenen (een koppel Rom asielzoekers van Servië) omwille van hun Rom origine erkend werden als vluchteling".

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 4) de beslissing van de commissaris-generaal te vernietigen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen; in ondergeschikte orde vraagt verzoeker (zie p. 4) "dat het dossier voor verder onderzoek naar het CGVS wordt verzonden".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 6 november 2014 door de commissaris-generaal, in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verklaringen van verzoeker aangaande de problemen die hij uiteenzette in zijn vorige asielaanvragen, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit de asielrelazen die hij reeds vroeger had aangebracht.

Op 12 januari 2006 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 11 oktober 2007 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van verzoekers tweede asielaanvraag een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn relaas.

De Raad bevestigde deze beslissing op 29 april 2008 (RvV van 29 april 2008, nr. 10 701).

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Op 26 januari 2009 nam de commissaris-generaal in het kader van verzoekers derde asielaanvraag, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Servië.

De Raad bevestigde deze beslissing op 18 juni 2009 (RvV van 18 juni 2009, nr. 28 841).

Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn vierde asielaanvraag ingediend op 14 oktober 2014, voert verzoeker aan dat hij niet kan terugkeren naar Kosovo uit vrees voor de Albanezen die hen onmiddellijk zullen doden omdat hij voor de Serviërs heeft gewerkt en dat het in Kosovo onmogelijk is om te leven als

Roma. Hij legt een certificaat van 15 augustus 2008 neer, alsook zijn geboorteakte, een Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven op 11 september 2014 en een geboorteakte van zijn zoon R..

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking komt, gezien:

(i) de verklaringen van verzoeker, diens vrouw en zoon dat ze de Albanezen vrezen omwille van de samenwerking met de Serviërs -waarvan tevens sprake is in het neergelegde certificaat van 15 augustus 2008- niet stroken met hun verklaringen tijdens eerdere asielprocedures, alwaar ze nergens de samenwerking van verzoeker met de Serviërs, als reden voor hun problemen of hun vlucht aangaven;

(ii) de bewijswaarde en authenticiteit van het certificaat van 15 augustus 2008 verder wordt ondermijnd door verzoekers verklaringen dat een Belgische man die alle Roma helpt, het document heeft aangevraagd (DVZ 4de AA, vraag 17) en door de vaststelling dat het stuk vermeldt dat verzoeker in Kosovo Polje heeft gewoond, hoewel hij hiervan nergens in het kader van zijn vorige asielaanvragen hiervan melding heeft gemaakt;

(iii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo, dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, en dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale veiligheidsdiensten zowel bereid als in staat zijn, om personen die worden beschuldigd van collaboratie met de Serviërs te beschermen;

(iv) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat eventuele problemen van discriminatie in Kosovo niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, en dat geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden;

(v) verzoeker volgens zijn verklaringen en volgens het voorgelegde Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven op 11 september 2014, over de Servische nationaliteit zou beschikken en hij geen melding maakt van enige problemen in Servië;

(vi) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er in Servië geen systematische op Roma betrekking hebbende mensenrechtenschendingen gepleegd door de Servische autoriteiten plaatsvinden en dat in geval van eventuele (veiligheids-)problemen, de in Servië opererende autoriteiten aan alle Servische onderdanen ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet;

(vii) uit de informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet de aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden, waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze gedocumenteerd kunnen worden, en dat geenszins zonder meer afgeleid kan worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden;

(viii) verzoekers geboorteakte en de geboorteakte van zijn zoon R. slechts hun identiteit betreffen die niet betwist wordt.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat verzoeker doorheen zijn verschillende asielaanvragen in België “steeds (heeft) benadrukt en staande (heeft) gehouden dat hij problemen heeft in Kosovo, omwille van zijn samenwerking met de Serviërs”, gezien hij door de Albanezen in Kosovo als een verrader aanzien wordt, stelt de Raad vast dat verzoeker tijdens zijn eerdere asielprocedures nooit zijn werk voor de Serviërs expliciet heeft aangehaald als reden voor zijn vrees voor de Albanezen of als reden voor zijn vertrek uit Kosovo (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2007, p. 8, 9, 13, 15).

Ook verzoekers vrouw sprak tijdens haar verhoor inzake haar tweede asielaanvraag slechts vaagweg over “de Albanezen (die) ons wilden vermoorden” (zie het verhoorverslag van 4 oktober 2007, 4 oktober 2007, p. 5, 6).

Dat verzoeker, zijn vrouw en hun zoon thans in de huidige asielaanvraag beweren dat ze bij een terugkeer naar Kosovo de Albanezen vrezen omdat verzoeker heeft samengewerkt met de Serviërs (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van verzoeker van 20 oktober 2014, vraag 15, 17, 18; zie verklaring meervoudige asielaanvraag van H.B. van 20 oktober 2014, vraag 18; zie verklaring meervoudige asielaanvraag van E.B. van 20 oktober 2014, vraag 18) en dat het voorgelegde certificaat volgens hen bevestigt dat ze problemen hebben met hun burens en onbekende personen door verzoekers samenwerking met de Serviërs, wordt bijgevolg niet aangenomen.

Aangaande zijn Roma-origine, die volgens verzoeker “sowieso achtergesteld is en neergekeken wordt in Kosovo” (sic), laat hij in zijn verzoekschrift gelden “dat uit de informatie waar verwerende partij mee uitpakt over verzoekers land van herkomst, Kosovo, in de bestreden beslissing zelf veel algemener is (en dus minder correct) dan de informatie van verwerende partij in bijlage bij de beslissing” (sic).

Hij wijst er dienaangaande op “dat volgens het Organisation suisse d’ aide aux réfugiés (OSAR) en het European Roma Rights Centre (ERRC) veiligheidsincidenten waarvan de Roma het slachtoffer zijn geworden niet dezelfde aandacht krijgen als andere incidenten”, wat vermeld wordt in voornoemde informatie, doch niet in de bestreden beslissing, “waardoor het CGVS een verkeerd beeld over de bestaande situatie wil schetsen”.

De Raad antwoordt dat het feit dat voornoemde informatie aangeeft dat “veiligheidsincidenten waarvan de Roma het slachtoffer zijn geworden niet dezelfde aandacht krijgen als andere incidenten”, niet aantoon dat de in Kosovo opererende autoriteiten onvoldoende bescherming zouden bieden in geval van eventuele (veiligheids-)problemen in hoofd van verzoeker, noch dat de Kosovaarse autoriteiten niet bij machte of onwillig zijn om op te treden en bescherming te bieden in geval van eventuele discriminatie tegen verzoeker omwille van zijn Roma-origine.

Verzoeker toont aldus niet aan dat voornoemde informatie foutief is, dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd of dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing “minder correct” is dan de informatie, temeer gezien verzoeker nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie -die hij betwist- niet correct is.

Waar in het verzoekschrift benadrukt wordt dat verzoeker een attest voorlegt "opgesteld door een ambtenaar van Kosovo-Polje dd. 15.08.2008, waaruit blijkt dat hij en zijn familie behoren tot de Roma-gemeenschap; dat hij samen met zijn familie hun huis in Prishtina verlieten op 20 juli 1999 en naar Kosovo-Polje vertrokken omdat zij mishandeld werden door onbekenden, problemen hadden met hun burens en hun huis werd vernield" en waarin staat "dat zijn problemen met burens en onbekende personen veroorzaakt werden door zijn samenwerking met de Serviërs", wijst de Raad op bovenstaande vaststellingen aangaande de inhoud en bewijswaarde van het stuk.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert "dat hij geenszins de Servische nationaliteit bezit", wijst de Raad op de verklaringen die verzoeker aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 oktober 2014, waarin hij aangaf momenteel de Servische nationaliteit te bezitten en hij tevens een Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven op 11 september 2014, voorlegt (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van verzoeker, vraag 6a, 17).

Ook verzoekers echtgenote verklaarde de Servische nationaliteit te bezitten en legde een Servisch nationaliteitsbewijs van 10 september 2014 neer (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van H.B., vraag 6a, 17).

Verzoekers zoon, E.B., verklaarde eveneens over de Servische nationaliteit te beschikken en legde ook een Servisch nationaliteitsbewijs afgegeven op 10 september 2014 voor (zie verklaring meervoudige asielaanvraag van H.B., vraag 6a, 17).

De loutere stelling in het verzoekschrift "dat het standpunt van het CGVS over de veiligheidstoestand in Servië, dat een kopie is van deze in Kosovo, geenszins kan aanvaard worden" toont niet aan dat de informatie in het administratief dossier aangaande Servië foutief is, noch dat bovenstaande vaststellingen op basis van deze informatie -aangaande de veiligheidssituatie in Servië, de bescherming van de autoriteiten aldaar en de actuele situatie voor Roma in Servië- niet correct zijn.

Het arrest van de Raad van 29 maart 2012 "waarin de hierin betrokkenen (een koppel Rom asielzoekers van Servië) omwille van hun Rom origine erkend werden als vluchteling" is niet dienstig, gezien de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad individuele gevallen betreft en in de continentale rechtstraditie, geen precedentwaarde heeft die bindend is (RvS 6 november 2002, nr. 112.347).

2.2.3. De Raad wijst erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing.

Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling in zijn land van herkomst.

Bovendien benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.2.4. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld dat "Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement."

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land, een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn."

2.3. Derhalve kan ook ten aanzien van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen. Dienvolgens wordt ook in hoofde van verzoeker het beroep tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE